

výjimečnost spočívá v tom, že, zaručí-li se někdo vědomě za někoho, jenž se z důvodů osobních vlastností nemůže platně zavazovati, jest zavázán s povinným rovně jako spoludlužník. Z toho plyne, že předpisu Šu 1352 obč. zák. bylo po zákonu užito, jelikož Jan K. jest dítětem a že dovolatel ulpívá vlastně svým právním názorem na zásadě zákoníku »Codex Theresianus«, jehož původci zamítali ručení za nezletilé z důvodu, že ti, kdož jsou k tomu ochotni, »dávají na jevo, že jsou svědci mládeže«. Pokud tedy dovolatel tvrdí v dovolacím spise výslovně, že »byl-li u žalující banky otevřen účet na jméno Jan K., nebylo nikterak objasněno, jak Jan K. se svým účtem nakládal, jak při svém obchodním styku s bankou své jméno znamenal, pokud se týče, jak se podpisoval, a že v tom směru stíhá žalující banku velká zodpovědnost, které se však vymyká se zcela nedostatečnou výmluvou, že jí úplně postačilo, když jednala se žalovaným, a že pohodlné stanovisko žalující banky odporuje zásadě čl. 282 obch. zák.«, — stačí poukázati právě ku předpisu Šu 1352 obč. zák.

Čís. 3825.

Dluh znějící na Krak. byl zaplacen, p ř i j a l - l i věřitel placení v Kč, odpovídajících kursu Krak v den placení a nemůže se domáhati náhrady z rozdílu kursu v den splatnosti a v den placení dluhu.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, Rv I 343/24.)

Žalující firma žalovala firmu A. o 115.000 Krak. s 6% úroky od 23. října 1921. Žalovaná zaplatila dne 2. října 1922 10.000 Kč, jež žalobkyně přijala a obmezila žalobní prosbu na náhradu škody z rozdílu kursu v den splatnosti (22. října 1921) a v den placení (2. října 1922). Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d jí vyhověl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalující firma požadovala od žalované jako kupní cenu kromě dvou částek v Kč též 115.000 Krak. s 6% úroky od 23. října 1921. Přes tuto žalobní prosbu nebylo možno jíti. Podle ní byla žalovaná firma oprávněna i povinna zaplatiti žalobkyni uvedenou částku v Krak. se žádanými úroky z prodlení, nic více. Žalovaná zaplatila žalobkyni 2. října 1922 10.000 Kč, jež žalobkyně přijala též na místě placení 115.000 Krak. s přísl. bez výhrady, ač nebyla podle Šu 1413 obč. zák. povinna přijati od žalované něco jiného. Nemohla proto žalobkyně požadovati od žalované více než částku v Kč připadající na 115.000 Krak. s úroky z prodlení až do dne placení podle kursu tohoto dne, ježto žalovaná jí v týž den více nedluhovala. Na den placení je vztahovati všechny podmínky a účinky jako zániku dluhu, což platí i o dluhu 115.000 Krak. s přísl. Zaplacení dluhu stalo se tudíž zaplacením částky v Kč, rovnající se

poměru obou hodnot toho dne na rozhodující burse zaznamenanému, t. j. kursu z téhož dne. Kurs je nesporný, sporná byla jen otázka, zda poměr obou valut nebylo posouditi podle jiného dne. Vezme-li se tudíž za základ kurs dne placení, byla žalovanou firmou žalobkyni zaplacená celá dluhovaná částka, a žaloba není odůvodněna. Slib žalované strany, že po přepočítání doplatí zbytek, byl podmíněn právě jen okolností, že po přepočítání podle kursu nějaký zbytek skutečně vybude pro žalobkyni.

Čís. 3826.

Pokud jest zaměstnavatel oprávněn zadržeti si část mzdy zaměstnancovy na srážku osobní daně z příjmu.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, Rv I 583/24.)

Žalobce byl až do 30. června u žalované firmy zaměstnán jako truhlářský mistr, od 1. července 1923 pak jako truhlářský dělník, měl v měsících květnu a červnu 1923 jako mistr měsíční mzdy 1675 Kč, a za poslední dva měsíce, květen a červen 1923 vyplatila mu žalovaná méně o 2033 Kč 57 h, jež si zadržela na srážku osobní daně z příjmu žalobcova. Proti žalobě na zaplacení 2033 Kč 57 h namítla žalovaná firma započtením 3221 Kč 25 h, jež prý jí dluhuje žalobce za nezaplacenou daň z příjmu. Procesní soud první stolice zamítl námitku započtení a uznal dle žaloby. Odvolací soud vyhověl odvolání žalované potud, že zamítl námitku započtení pouze pro tentokráte.

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil věc prvnímu soudu, by o věci dále jednal a ji znovu rozhodl a uvedl mimo jiné v

důvodech:

Dovolatelka přednesla, že žalobce jí dluhuje za nezaplacenou osobní daň z příjmu za rok 1919 — 239 Kč 85 h, za rok 1920 — 522 Kč, za rok 1921 — 765 Kč, za rok 1922 — 1129 Kč a za 6 měsíců z roku 1923 — 564 Kč 80 h — celkem 3221 Kč 25 h, které namítala započtením. Tu ovšem odvolací soud, opíraje se o své zjištění, že za leta 1920 a další osobní daň z příjmu nebyla dosud předepsána a že také na ni dovolatelka dosud ničeho nezaplatila, správně rozpoznal, že se dovolatelčina pohledávka 3221 Kč 25 h ku započtení podle §§ 1430 a 1439 obč. zák., poněvadž nejde o nároky dospělé a zralé, vůbec nehodí, a co nejhlavnějšího, že kdyby ji dovolatelka ještě nezaplatila, proti žalobci žádný nárok ještě nevzešel, leč dovolací soud měl, přihlédnuv k obraně dovolatelčině jako celku, uvážiti, že touto obranou a jejím skutkovým přednesem vznesena byla proti žalobcově pohledávce námitka nesplatnosti. Odvolací soud značně se přiblížil tomuto poznatku tím, že dovolatelčinu námitku započtení zamítl pro tentokráte, což odůvodnil tím, že daňový předpis jistě, jak lze předpokládati, dříve nebo